

Jak na první rande po rozvodu?

- 1) Neoblíkat se jako černá vdova
- 2) Nemluvit o politice
- 3) Nemluvit o svém ex
- 4) Nezačít brečet!

Můžu reklamovat svého manžela?

Kristen Bailey

*Můžu reklamovat
svého manžela?*

Copyright © Kristin Bailey, 2020

First published in Great Britain in 2020 by Storyfire Ltd. trading as Bookouture

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Lenka Dobešová, 2023

Cover © DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3247-0 (pdf)

Kristen Bailey

*Můžu reklamovat
svého manžela?*

přeložila Lenka Dobešová

Pro Lauren a Barryho, nejšťastnější rozvedený pár, co znám

Předmluva

**250 dní poté, co jsem řekla Simonovi, že je
s naším manželstvím konec**

Tak v čem jdeš?

*Zvolila jsem černou. Šaty s volánky na rukávech, černé
sako a černé boty.*

*Zemřel někdo? Nebo budeš pro toho džentlmena předvá-
dět flamenco?*

Nemám na sobě přece žádný hábit, je to klasika.

Holila ses?

Jen klasická údržba, asi se mnou nebude chtít spát.

Bude.

Bože, co když fakt jo?

Pamatuješ si, jak se to dělá?

Nesnáším tě.

Taky tě mám ráda, ségra. Užij si to.

Ahoj. Wow. Moc mě těší... Ahoj. Já jsem Emma. Taky mě těší. Vypadáš skvěle... Dobrý večer, Phile!... Phile? Jsi tady, já taky!... Srdečně zdravím!... Je skvělé se konečně spojit.

Spojit? Tohle přece není rande na LinkedIn. Proč si tohle zkouším v hlavě jako scénář? Dělá to vůbec někdo? S tímhle mužem jsem mluvila po telefonu a přes WhatsApp a bylo to naprosto v pohodě, byl milý. Nikdo na téhle planetě by neřekl „srdečně zdravím“, pokud by se nejednalo o mimozemšťana z jiné galaxie.

Jak se mám usmívat? Úplně, že mi půjdou vidět všechny zuby? Bude to vypadat, jako bych se ho snažila sníst. Ne ne, úsměv bez zubů. Ale to pak budu vypadat samolibě a nepřímně.

Uprav si prsa. Ujisti se, že směřují dopředu. Ukaž trošku podprsenky. Je jasné, že pro rady jsem se s tímhle obrátila na špatnou sestru – na Lucy, tu nejmladší, která je pořád single a ve světě randění se orientuje velmi dobře.

Znamená to, že moje prsa nesměřují dopředu vždycky? Kam tedy?

Aby mě Lucy poučila o moderním randění, zavedla mě do sekce se spodním prádlem a vysvětlila mi, jak se od sebe liší tanga a brazilky. Sdělila mi, že jen staří a nudní lidé si kupují bavlněné kalhotky v balení po pěti. Taky mě seznámila s termínem „ghosting“, kdy se dotyčný místo rozchodu vypaří jako duch. Jsem ráda, že to nemá nic společného se sexem. Začínala jsem si myslet, že se před ním budu muset proménádovat s prostěradlem na hlavě.

Pane na nebi, asi už bych měla jít. Říká se to tak? Proč to sakra nevím? Většinou vím, jak se co říká. Umím se vyjadřovat. Tohle zvládnou. Budu prostě přirozená a skvělá a jdeme jenom na drink, nic víc. V baru, kde dělají domácí burgery se sýrem halloumi a červenou řepou a kde se hranolky podávají v malých stříbrných kyblíčcích, jako když vám na svatbě někdo nabídne opražené mandle v cukru.

Na své svatbě jsem je měla. Měla jsem svatbu, byla jsem nevěsta. Pražené mandle nebyly dobrý nápad. Nepočítala jsem se staršími příbuznými – Simonův strýc Brian si nalomil zubní protézu a poslal nám účet k proplacení. Proč na to myslím? Proč Simon? Proč právě teď? Vypadni z mé hlavy, ty osle. Budu přemýšlet o něčem jiném. Ta holka u baru očividně nemá kalhotky, pod takovými šaty. Je to hygienické? Teď už jsem ve věku, kdy si většinou kalhotky беру... Ona asi ne... A kdy muži přestali do bot nosit ponožky? Zase jsme u hygieny. Když jsem byla na medicíně, jednou jsem v rámci praxe musela naříznout ošklivý puchýř, který vznikl kvůli špatně padnoucím mokasinům. V dnešní době už je ale ideál krásy někde jinde. Obočí má na čele čestné místo a zuby jsou bělejší. Pozoruju až šokující odstíny bílé. A lidé jsou mladí. Já se mladá necítím. V tomhle showroomu si připadám jako ojeté auto. Mám zkřížit nohy? To bylo vždycky nóbl. Nechci tu sedět s nohama od sebe. Phil by si to mohl špatně vyložit. Co kdybych dala kolena k sobě, jako to dělají v královské rodině? Upravuju si prsa, jak mi radila Lucy.

„Emmo?“

„Nazdar, Phile.“

Nazdar?

Směje se. Všiml si mého zápolení s prsy? Chce mě políbit na tvář, ale nevíme, co ten druhý udělá, kam se nahne, a tak na

moment zatančíme takový divný tanec – on mě nakonec políbí na ucho a já se k němu skloním, jako bych se mu snažila dát ramenem. Nevím, co si mám myslet. Usměju se. Ukážu i zuby. Je takový, jaký byl na fotkách, ani jeho výška mě nezklamala.

„Můžu ti koupit něco k pití?“

„Drink už mám. Ale třeba bych si mohla dát ještě jeden, ne?“

Bude si myslet, že jsem alkoholik.

„Nebo možná jenom něco nealko, co můžu pít k vínu?“ zeptám se.

„Anebo další sklenku vína?“

„Proč ne? Dám si sklenku picpoulu. Malou sklenku.“

Moje prsty naznačují, že chci skleničku velikosti panáka.

Zasměje se. „Bez obav, hned jsem zpátky.“

Jakmile se otočí, sáhnu po telefonu, abych Lucy poslala SOS esemesku.

Zapomněla jsem, jak mluvit s chlapama. Je to strašné.

Potřebuješ záchranný telefonát?

Ne. Řekla jsem mu nazdar.

Jako kovboj?

Jako blbej kovboj.

A jak to, že mi píšeš? Kde je?

Je u baru, myslím, že má na sobě skinny džíny.

To teď chlapi nosí. Vidiš obrys jeho ptáka?

Musíme tohle rozebírat?

Jaké má oči? Má pohled sériového vraha?

Vypadá normálně. Jak vypadají sérioví vrazi?

Obvykle taky vypadají normálně, dokud tě neomámí drogami a nenacpou tě do dodávky. Dej si pozor na bílou dodávku bez poznávací značky.

Nenávidím tě. Může mě unést a prodat mě kvůli orgánům. Postarej se o moje holky, nenech Simona, aby je zkažil.

Dvě věci: nezmiňuj přede mnou jméno toho muže. A na obchod s lidskými orgány jsi už moc stará, těžko by se prodávaly.

Fakt tě nenávidím.

Zkoumám ho, jak stojí u baru. Ježíšikriste, on nemá ponožky. Tohle téma asi nebudu vytahovat, že ne? Napadne mě, jak jeho nohy asi vypadají, když se potí v jeho semišových mokašínách, ale nemohu soudit. Taky na sobě můžu mít něco, co se nelíbí jemu. Třeba se mu nelíbí černá, je moc smuteční. Nebo se mu nemusí líbit můj obličej, což by bylo ještě horší. Zmínil se, že je ‚dobře stavěný‘ – obávám se, že je to jen krycí název pro tělo, které zfotrovaťelo, ale já mám tak co mluvit. Mám děti, některé části mého těla jsou vytahané a jako těsto. Nemůžu si dovolit být vybíravá. Nemůžu na něm hned hledat chyby jen proto, že se bojím. Musím se dostat zpátky do sedla. Ale ne doslova, dneska rozhodně na ničem rajtovat nebudu.

Koneckonců jsem na to ještě moc strážlivá. Vráť se ke stolu. Z nějakého důvodu vstanu, abych ho pozdravila. Znovu.

„Díky, můžu ti to zaplatit...?“

Tázavě se na mě podívá. „Nebo spíš koupit další rundu?“

Bože, já už v tom vůbec nemám praxi.

„To bych mohla.“

Ukážu na jeho místo, skoro jako bych mu poručila, aby si sedl.

„Vypadáš stejně nervózně jako já.“

Tělo se mi trochu uvolní. „Obvykle nejsem tak společensky neohrabaná.“

„Jsi v pohodě. Jsi skvělá,“ odpoví.

„Jsem skvělá?“

„Jakože jsi tady a... vypadáš dobře.“

„To ty taky.“

Směje se. Jeho vlasy jsou nehybné, v tom smyslu, že má vystajlovaný účes, který drží. Jako Lego panáček. Nastane ticho a krátká pauza, takže ze svých sklenic usrkáváme dýl, než je třeba.

„Předtím jsem tě zahlédl, jak si s někým píšeš; informovala někoho, že jsi nebyla unesena?“

Zasměju se vysokým, falešným tónem. „Možná?“

„To samé mám prý udělat i já, v deset večer.“

„Jak bych tě já mohla unést?“

„Úplně snadno, mohl to být *catfish*.“

„To je něco sexuálního?“ zeptám se.

Trošku se zalkne vínem.

„Ne... to je, když lidé předstírají, že jsou někým, kým nejsou.“

Právě jsem se před tímhle mužem zmínila o sexu. Dneska jsem si ani nemusela dávat tvářenku.

On na mé rozpaky reaguje vlídně.

„Taky jsem nevěděl, co to je, dokud mi o tom dcera neukázala pořad na MTV,“ pokračuje.

Zasměje se.

„Tě nejstarší je deset, že?“ ptám se.

„Máš dobrou paměť, jmenuje se Jessie.“

Před schůzkou jsme si vyměnili pár podrobností o sobě a mně se líbilo, s jakou upřímností a hrdostí mluvil o svých potomcích. Zjistili jsme, že oba máme děti a po dlouhé době se vracíme k randění. Ať už z toho vzejde cokoli, mám pocit, že piju se spojencem, že si budeme mít co vyprávět a poradit.

„Bradleymu je osm a hraje ragby a tvůj nejmladší syn je Miles a je mu pět,“ pokračuju.

„To z tebe mluví tvůj doktorský mozek?“

„Prostě si to pamatuju.“

„Ty máš dvě holky, sedm a pět,“ odpoví.

„Iris a Violet.“

Zkoumám jeho tvář. Nevypadá protivně. Není nijak nápadně hezký, ale líbí se mi upřímnost v jeho úsměvu.

„Ta jména jako kytky...“ podotkne.

Nápad mého exmanžela Simona. Iris byla jeho zesnulá teta; pak se nám narodila druhá holčička a on říkal, že by se k sobě jejich jména měla hodit. Já jsem nijak neprotestovala. Což byl vlastně zakopaný pes celého našeho manželství. Jsem ráda, že tyhle myšlenky neříkám nahlas.

„Prostě mi to přišlo milé. Obě se narodily na jaře.“ To byla moje odpověď, i když poněkud fádni. Stejně tak jsem mohla říct, že mám ráda květiny. Ale to by pak mohlo znít, jako bych čekala, že mi nějaké květiny měl přinést. Nečekala jsem nic. Lucy říkala, že jí jednou chlap na rande přinesl dárek – tašku plnou kondomů a lubrikačních gelů.

„Nechceš si dát něco k jídlu?“ zeptal se.

„To je dobré, jedla jsem, než jsem sem šla.“

Nejsem si jistá, jestli to náhodou nebylo neslušné. Ale tak to je – kdybych snědla ještě něco dalšího, byla bych úplně nafouklá. Bude si myslet, že jsem byla nezdvořilá, když jsem předtím jedla? Ale jak bych pak mohla něco vypít a přitom se neskácet na podlahu?

„Dala jsem si těstoviny,“ rozhodla jsem se dodat.

Přikývne. „Já jsem měl sendvič. Krevetový.“

Má rád krevety. Taky mám ráda krevety. Nás snad svedla dohromady samotná nebesa. Pustí se do krátkého popisu své cesty domů z práce a o tom, jak musel Bradleyho dostat na trénink ragby. Uvědomil si ale, že zapomněl na jídlo, takže se musel stavit pro sendviče v Tesco. Nejradši bych s ním probrala nápady na svačiny. To není sexy téma, že ne? Asi není dobré komentovat, že brambůrky Walkers a Kettle Chips nejsou ekvivalentem něčeho, co tě zasytí. Kvůli Lucy mám pochyby, jestli jsem vlastně zajímavá. *At' už budete dělat cokoli, hlavně neměj žádné lékařské žvásty, vyhni se brexitu a jakémukoli názoru na globální oteplování.* O čem jiném se dá mluvit? Předstírám, že mě zajímá, že se Philovu synovi nelíbí jeho recept na kuřecí wrap.

„Tohle jsem vždycky nechával na Stacey, aby se starala o jídlo, já vím, je to naprosto sexistické...“

A je to tady. Jak dlouho to trvalo? Jedenáct minut a už se mluví o bývalce. Já jsem byla hodná a kousla se do jazyka, abych neřekla jeho jméno nahlas, ale teď je s námi na rande Stacey. Phil vypadá solidně, má už trochu prošedivělé vlasy a jeho koníček je plachtění (námořník = muž moře = spolehlivý), jenže společné máme jen to, že jsme čerstvě rozvedení. Ten výraz nesnáším. Čerstvý je slovo, kterým se označuji ryby. Mrtvé ryby, které někdo ulovil a jsou stále požitelné. A znamená to, že jednoho dne, pokud mě nechají venku dost dlouho, shniju a začnu páchnout.

„Ale pak Miles spustil příšerný poprask, takže víš co? Nechal jsem ho, ať si ty brambůrky sežere třeba všechny,“ pokračoval.

Můj bývalý manžel měl rád brambůrky. Měl rád cokoli sýrového – což pro mě bylo vždycky záhadou – a na konci si olízl každý prst, aby z něj dostal poslední zbytky chuti. Dopřeu si velký doušek vína, jako by mě to dokázalo přimět udržet jazyk za zuby.

„Někdy to prostě jinak nejde,“ odpovím.

Usměje se. „Tak kdy jsi byla naposledy na rande?“

„V roce 2003.“ Vlastně to ani nebylo rande. Bylo to v baru na vysoké, takže to byla taková opilecká zábava, kde se všichni párovali, a já skončila se Simonem, který mě okouznil svými rozpuštěnými vlasy a skvělými zuby. Tehdy měl slabost pro barevné džíny a ragbyová trička Hackett. Líbala jsem ho v baru. V jeho pokoji na kolejích jsme se poprvé milovali, byl to takový nemastný neslaný, opilecký sex.

„Takže to už je nějaká doba?“ zeptal se potutelně.

„Dneska jsem zapoměla na všechna slova. Normálně jsem o dost zajímavější. Asi jsem jenom...“

„Podělaná strachy?“

„Docela dost. Teda ne doslova.“

Nejsem si jistá, proč jsem měla potřebu tohle vůbec objasňovat. Myslím na tu dívku na univerzitě. Tehdy jsem mohla jít ven bez podprsenky, vyžít jen z mládí a z panáků za libru a žít v naději. Ted' se v naději dívám na svou sklenici a doufám, že ji pořádně umyli.

„Já v roce 2008,“ říká. „Šli jsme na *Iron Mana*. Snědla celý pytlík Maltesers.“

„Kdo?“

„Stacey.“ Tak ted' už dvakrát. „Šest měsíců nato se nám narodila Jessie a pak jsme se vzali.“

„Někdy v té době jsem se zasnoubila.“

Ani jeden z nás ale nepoukazuje na to, že tohle byla náhoda nebo že se tak sešly hvězdy. O své ženě se zmínil už dvakrát, a o tom dnešek být neměl. Zdá se, že okovy jsou stále nasazené. Bylo to příliš brzy. Je 20.46. Vstávám.

„Jenom si jdu přepudrovat nos.“

Vypadá trochu ustaraně, že řekl něco špatně. Jak dlouho je slušné čekat, než se člověk může jít vyčůrat? Bude si myslet, že chci utéct.

„Už jsem vypila hodně vody, mám malý močový měchýř,“ vysvětluju.

„Aha.“

Tolik detailů asi nebylo třeba. Popadnu kabelku a vtom mě napadne, že to vypadá, jako bych se v jeho blízkosti bála nechat osobní věci. Následuju šipky vyvěšené kolem baru a najdu toalety. Uvnitř stojí skupinka dívek, nanáší si rtěnku a klábosí u umyvadla. Mají na sobě různé zvířecí potisky a lesklé legíny. Vejdu do kabinky, dám dolů prkýnko a posadím se. Zhluboka se nadechnu. Nepotřebuju čůrat. Jsem chirurg, takže močový měchýř mám dobře vycvičený. Radši se znovu obrátím na Lucy.

Jsem na záchodě.

Je to tak zlé?

Je to v pohodě. Ale dvakrát se zmínil o své ex.

Zmínila ses o Simonovi?

Ne.

Hodná holka.

Tyhle kalhotky, co jsi mi koupila, nebudou moje oblíbené.

Odírají se ti o sebe pysky?

Líp bych to neřekla. Řekla jsem mu, že jsem si šla přepudrovat nos.

Proč jsi to řekla?

Lepší než říct, že se jdu vyčůrat.

Jenže to taky může znít, jako bys brala kokain.

No do prdele.

Když jsme u té prdele, ať ti to netrvá moc dlouho, nebo si bude myslet, že tam házíš bobek.

Spláchnu a mizím. Dívky rozebírají, kam půjdou potom. Já půjdu do postele, děvčata. Sama, možná tak s šálkem jasmínového čaje a nějakým podcastem. Co se týče mého zjevu, nejsem moc odvážná. Už dvacet let mám pořád to samé mikádo, mám hnědé oči a vlasy, používám hnědé stíny a pořád tu stejnou rtěnku od Rimmelu, kterou jsem objevila ještě v pubertě. Lucy má možná pravdu. Jsem nudná. Mám i nudnou tvář? Asi bych se měla víc usmívat. Nacvičuju si to v zrcadle, když vtom mě přistihne jedna z holek, která si s očními linkami dala mimořádně záležet. Na chvilku to skoro vypadá, že se bude chtít prát.

„Máš hezkou kabelku,“ prohlásí.

„Díky, ty máš hezký... obličej. Myslím jako, že máš jedinečný make-up.“ Rukou si mávnu před obličejem, jako bych si kreslila na tváře. Zadívá se na mě a spolu s ní zírají všechny její kamarádky. Myslím, že je to signál k mému odchodu. Když se znovu objevím v baru, Phil má v ruce mobil.

„Myslel sis, že jsem utekla oknem?“

Zasměje se. „Bál jsem se.“

„Pořád jsem tady.“ Posadím se.

„Psal jsem bráchovi.“

Usměju se a vytáhnu z tašky telefon. „Já ségře.“

„To on mi dneska poradil tyhle blbý hadry. Kdo jako nosí ponožky? Budu mít puchýře velikosti talíře. A sorry za ty džíny.“

„Jsou v pohodě.“

„Jsou upnuté.“

Zasměju se.

„Mně bylo řečeno, že si nemám brát černou.“

„Na černé není nic špatného. Je to klasika,“ odpoví.

„Přesně moje slova.“

Už se zahříváme, slova začínají plynout. Poděkovat můžeme vínu a svým starostlivým sourozencům.

„Jak se jmenuje tvůj bratr?“

„Peter, Pete. A tvoje sestra?“

„Lucy, ta je nejmladší.“

„Z kolika?“

„Pěti.“

„Pěti?“

„Všechno holky. Moje matka se zrovna nenudila, to je jasné.“

„A ty ses narodila kolikátá?“

„Já jsem druhá. Meg, já, Beth, Grace a Lucy.“

„Všechny jste doktorky?“

„Bože to ne, máme novinářku, doktorku, účetní, učitelku, a Lucy, která momentálně bydlí se mnou. O víkendech se obléká jako Disneyho postavičky a chodí na dětské oslavy. Je s ní legrace.“

„Ty jsi taky zábavná,“ řekne a oči mu zajiskří.

„Zase tak moc ne. Takže vy jste jenom dva, ty a Pete?“

„Jo. Bydlí ve Wimbledonu.“

„Je dobrý v tenise?“ Sakra, to byl hrozný vtip. Ještě štěstí, že se tomu zasměje.

„No, on je Pete Sampras.“

„Vážně?“

„Ne.“ Pořád se směje, za což jsem mu velmi vděčná. „Děláme v IT, vedeme spolu firmu.“

Vytáhne peněženku, podává mi vizitku. Ze zdvořilosti mu podám tu svoji. V tu chvíli si toho všimnu. V peněžence má fotku ženy. Opravdu to lidé ještě dělají? Fotky v peněžence? Myslela jsem, že je v dnešní době máme v telefonech. Přistihl mě, jak se na ni dívám.

„Promiň, tohle jsi vidět nemusela.“

Pokrčím rameny. „V kapsičce na mince mám pořád snubní prsten.“

Vypadá, že se mu ulevilo. „Pro případ, že nemáš drobné a potřebuješ platit na parkovišti?“

„Přesně tak.“ Podívám se na prst, kde ten prsten býval.

„Je to prostě ještě hodně čerstvé, co?“ pronese.

Vzápětí řeknu něco, co bych neměla. „Chceš si o tom promluvit?“

Přes textovky jsme si řekli jenom něco málo, prakticky jen něco o zlomených srdcích. Moc jsme si toho neprozradili, spíš jsme vedli takové nedůležité řeči o životě toho druhého. Věděla jsem, že má rád bílé víno a těstoviny s mořskými plody.

Z jeho zálib je patrné, že má rád moře. Nepíše s hrubkami, což je vždycky výhra. Nedozvěděla jsem se ale nic o jeho ženě.

„Instruktor zumbly. Takové kliše! Opustila mě kvůli polskému instruktorovi zumbly jménem Val.“

„To je mi líto.“

„Není to tvoje chyba.“ Je zamyšlený. Nejsem si jistá, jestli to mám zlehčovat a prohodit, že zumba je poněkud absurdní fitness.

„O hodně přišla, ne?“

„Vlastně spíš já.“

Odmlčím se. Pořád ji miluje, pořád mu chybí. Myslí si, že je to jeho vina. „Jak to?“

„Třeba jsem něco udělal... nebo neudělal? Pořád se na to snažím přijít. Třeba jsem nebyl dost dobrý manžel, možná jsem neměl dopustit, abychom si zevšedněli.“

„Anebo Stacey prostě není milá osoba?“

Dojde mi, že jsem to přehnal, jakmile ta slova vypustím z úst.

„Ale je.“

„Omlouvám se, to bylo mimo. Neznám ji a bylo to nefér.“

Pořád mlčí. Cítím potřebu reagovat.

„Můj manžel mě během manželství několikrát podvedl. A několikrát je slabé slovo. Náš konec nastal, když ho moje matka o Vánocích pěstí praštila do obličeje a vykloubila si palec.“

Je to dobrá historka, ale je na něm vidět, že nechce soupeřit o to, kdo má víc zlomené srdce.

„Našel jsem ho v naší posteli,“ pokračuje. „Když jsem hodil děti do školy, vrátil jsem se, protože jsem si zapomněl telefon. Na podlaze v ložnici to bylo samé cvičební oblečení.“

„To je mi líto,“ odpovím.

„Už to říkáš zase...“

„Teď mluvím o tom oblečení.“

Úsměv, o který jsem usilovala, se na jeho tváři neobjevil.

„A ten její pohled. Člověk by si myslel, že se lekne nebo se zastydí, ale vypadalo to, jako bych ji vyrušil a jako by byla ráda, že jsem to zjistil.“

Asi to bude naprostá mrcha, ale už mi došlo, že to nemám říkat nahlas. A pak se stane něco, co nečekám. Ježíšmarjá, Phile. Víím, že to bolí, ale prosím, prosím tě, nebreč. Nevím, co mám dělat, a tak mu vezmu ruku do dlaní. Po tvářích se mu kutálejí slzy. Obrovské slzy. Už kapou na stůl. Podávám mu kapesník ze své kabelky.

„No tohle je fakt výborné – Pete mi doporučil tři věci: nemluv o brexitu, nemluv o Stacey a nebreč.“

„Můžeme přejít k brexitu, jestli to pomůže.“

Zasměje se, z nosu mu teče sopl.

„Myslím, že mně slzy došly. Simon mě vyždímal.“

Smutek se proměnil v hněv. Očividně se nacházíme v různých fázích tohoto procesu.

„Simon?“

„Simon. Můj bývalý manžel. Máš dovoleno říkat mu sráč, jestli chceš.“

„Sráč.“

Trvalo mi roky, než jsem si to přiznala.

„Na tohle je asi ještě moc brzy, ne?“ říká Phil. „Pete si zkrátka myslel, že bych se mohl s někým sejít a dostat to ze sebe.“

Při takovém odhalení se mi rozšíří oči. Byl to jen zdvořilostní, předběžný drink před sexem? Svým způsobem jsem ráda, že si myslel, že jsem šukatelná; pokud ovšem nezměnil názor, když mě teď potkal. Je možné, že brečel, aby se ze sexu vyvléknul. Ani já nechci spát s mužem, který ještě pořád nosí

v peněžence fotku své bývalé ženy. Nestojím o sex, co mu má pomoci přenést se přes ni.

„Myslím, že by to bylo příliš brzy. Alespoň pro tebe,“ odpovím nakonec.

„Možná za pár měsíců.“

„Možná až budeš připravený vytáhnout tu fotku z peněženky.“

„Můžu ti koupit další drink? Abych se omluvil, že jsem brečel a že jsem tak strašný společník?“

„Hergot, proč ne? Dám si k tomu olivy.“

Lucy, jsi ještě vzhůru?

Doufám, že mi píšeš z taxíku, protože jedete k němu.

Píšu z Uberu. Jsem sama.

A druhé rande?

Rozbrečel se.

Protože jsi tak nudná?

Jdi do háje. Ještě se nevyrovnal s rozchodem.

Aha.

Při sexu by na ni myslel a brečel a já bych umřela studem.

To mě mrzí, Ems, tohle mělo potenciál. Líbilo se mi všechno to s tím mořem.

Až na to, že s ním žádné vlnobití nebylo.

Tys právě udělala vtípek o sexu? Možná mám na tebe pozitivní vliv.

Holky jsou v pořádku?

Jo. Takže to byla úplná katastrofa?

Skoro úplná. Zmínili jsme práci, taky mi řekl, že opravuje notebooky, kdybychom ho někdy potřebovali.

Romantický...

A taky mi koupil olivy a hranolky.

To se plácl přes kapsu. Snažil se tě aspoň osahávat?

Ne.

To je ale jouda, jsi přece sexy.

Obvykle tvrdíš něco jiného.

Nemyslím to vážně. Mám tě ráda, Ems.

Já tebe taky.

Kdybys chtěla sex, mám jednoho kámoše z univerzity, který by tě ojel.

Bydlí v Brixtonu.

Báječné. Ne, díky.

Jsi tak nudná.

Za pět minut jsem doma. Postav na čaj.

Kapitola první

624 dní od chvíle, kdy moje matka zlomila Simonovi nos

„Tato zóna slouží pouze pro vysazování dětí!“

Od té doby, co Hetty Michaelsová dali vestu s reflexními prvky, se přetvořila v jakousi mocí posedlou nacistku, která nepravne po ničem jiném než zklidnit dopravu před školou. Dívám se, jak nějakému muži ve čtyřkolce, který bez problému zaparkoval, vyndal dítě z autosedačky a míří do školky, přehrává zákon o parkování.

„Přeparkuj si to auto, prosím!“

„Co uděláš, když nepřeparkuju, dáš mi pokutu?“ odpoví.

Rodiče mířící do školy St Catherine se zastaví. Toho muže neznám, ale líbí se mi, jak si stojí za svým, takže by se Hetty zase mohla vrátit k prodeji lístků do tomboly, kam patří.

„Je to v zájmu bezpečnosti dětí!“ Hettyin hlas se zvyšuje až na pronikavý jekot.

V autě se mrknu na čas. Na pozorování dění mám půl hodiny, ale taky se musím zorientovat v tomhle zmatku. Vážně nechápu, že umíme poslat lidi do vesmíru a vyléčit neštovice, ale neumíme vyřešit celou tu situaci s vysazováním dětí a parkováním u školních bran. Jejich spor zaujme celý dav

i školníka, který se chechtá sám pro sebe, když z cesty zame-
tá podzemní listí.

„Proč paní Michaelsová tak křičí?“ zeptá se Iris zezadu
v autě.

„Kvůli parkování... Kdo je ten pán?“ ptám se.

Iris se nahne, aby si ho prohlédla. „To je Gilesův táta.“

„A Gilese máme rády?“

„Ne, pokud nemáme rády kluky, co čurají na skluzavkách.
Stál prostě nahoře a čůral po ní dolů jako vodopád. Ten kluk
je divoch,“ řekne Iris se silným odsuzujícím tónem v hlase.

„Zajímavě jsi použila slovo divoch, brambůrko,“ řeknu.

„Co je to divoch?“ ptá se Violet.

„To znamená, že vyrostl v džungli,“ odpoví Iris.

Nejbližší (pra)les je v parku kousek po silnici, ale jsem moc
ze stresu na to, abych s nimi diskutovala. Gilesův táta zdržel
celý proces vysazování dětí a Hetty kolem sebe mává rukama
jako nějaký vyšinutý semafor a snaží se vyřešit nastalý chaos.

„Proč mi pořád říkáš brambůrko?“ ptá se Iris.

Ve zpětném zrcátku se jí podívám do tváře. Sedí to na její
kulatý obličej a blondaté kadeře, prostě jako malá, zlatá, nová
brambora.

„Jenom mi to přirostlo k srdci. Lidé mají různé přezdívky.“

„Ale ne jako jídlo...“

„Cukroušku, jahůdko... různá jídla,“ řeknu jí.

„Jednou jsem slyšela babičku, jak říká tatkoví, že je jako
meloun, a to je jídlo,“ dodá Violet.

Uleví se mi, že je to nejhorší oslovení, které na tátů slyšela,
vzhledem k tomu, co tím máma nejspíš myslela. Mohlo to být
horší. Povzdechnu si. Tohle musím udělat, že?

„To od babičky nebylo správné. Tatínek není meloun.“

Jejich malá očka na mě koukají v zrcátku. Udělala jsem
správnou věc. Ale jejich otec je ten nejhorší druh prolhaného

zlého melounu, co existuje. Nenech na sobě znát, co si doopravdy myslíš, říkám si v duchu. Soustřed' se na něco jiného, třeba na kolonu aut, která se odmítá hnout, na ženu s cyklovozíkem, která objíždí všechny kolem, na hloučky maminek, které si povídají, zatímco se jejich děti kymácí na školním plotě.

Na tomhle místě je zvláštní směsice rodičů. Já jsem chodila do státní školy v jižním Londýně, takže si pamatuji aktovky s učebnicemi, školní uniformu a několik tváří a rodin, které reprezentovaly město, v němž jsme žili. Tady je víc au-pairek, větší auta, džíny lépe padnou. Lidé mají působivé opálení z posledního víkendového pobytu ve francouzském Antibes. Děti tu také mají jinou výbavu: taška na tělocvik je velká jako víkendové zavazadlo a my je oblékáme do sak, kravat a vínových svetrů s výstřihem do V, v bláhové naději, že jim elegantní odění zvětší mozek. Kolem mě prochází dítě s futrálem na violoncello, další dítě si nese hokejku. Je to jiný svět, který mi moji socialističtí rodiče neodpustí a kvůli kterému si mě sestry neustále dobírají, ale holky jsou šťastné. Daří se jim. Sice jsou ve třídě s Konstantinem a Ofélií, ale umí nějaké útržky mandarínštiny.

Z myšlenek mě vytrhne zaťukání na okýnko. Stáhnou ho.

„Vy jste Violetina maminka?“ ptá se nějaká matka.

„Ano, jsem.“

„Jde o tu Pippinu jezdeckou oslavu, tuhle sobotu v jízdárně.“
Jak říkám, jiná země.

„Myslím, že už jsme na ni přihlášené...?“

„To ano, ale musíme změnit nabídku jídel, protože jedno z dětí je alergické na ořechy, takže jsem všechny upozornila a musíme dát hostům vědět, že v den oslavy nemohou přinést žádné ořechy.“

„Vysvětlila jste to i koním?“

Zasměje se, ale očividně vtip nechápe. Nehodlala jsem dceru poslat na oslavu s balíčkem kešu oříšků, ale zdvořile přikývnu.

„A co se týče dárků, prosím jen dárkové poukazy. Do obchodu Smiggle, jestli je to možné.“

Znovu přikývnu, ale je tak troufalá, až se kousnu do jazyka. Najednou zpanikařím. Svět jízdy na ponících je pro nás velká neznámá. Musím koupit rajtky a jezdecké boty? Když to neudělám, bude moje dcera divná? Ale než se stihnu zeptat, Pippina máma odpluje.

„Musím na tu oslavu jít, mami?“ ptá se Violet.

„No, už jsme se přihlásili. Nechceš jít?“

„Půjdu, když budu *muset*.“

Nemám čas odpovídat a zajíždím s autem na volné místo.

„Mám vás ráda. Dnes vás vyzvedne teta Lucy.“

„Autobusem? Jupí!“ vyjeknou jednohlasně.

Jak vidno, pohodlné auto s vyhřívanými sedadly a špičkovým zvukovým systémem je naprostá nuda ve srovnání s dobrodružstvím, které zažijete v autobuse s tetou Lucy a vedle opilce, který zpívá Boney M. a smrdí mu z podpaždí. Pobírají svoje tašky a vystoupí z auta.

„Ahoj, mami! Uvidíme se po práci!“

Ale neuvidíme. Domů se vrátím pozdě, maximálně jim dám pusku na jejich spící hlavičky. Vždycky mě z toho trochu bolí srdce, ale budou s tetou Lucy, která se zastaví v obchodě na rohu, nechá je koupit si sladkosti a předražené časopisy. Zamávám jim. Mezitím se vrací Gilesův táta. Mohlo by to být zábavné, ale mám dvacet minut na to, abych se dostala domů a utřídila si myšlenky. Odjíždím před rozzlobeným řidičem mercedesu, který na mě valí oči. Naser si – je září a ty máš na sobě sluneční brýle a kšiltovku, náfuco. Mám se začít hádat? Ne, hádku si musím nechat pro Simona.

Rozptýlím se tím, že zapnu rádio. Vyhněte se ulici North Circular, hodně prší a zavolejte, až uslyšíte Eda Sheerana. Proč? Můžu vyhrát Eda Sheerana? To by mého bývalého manžela rozčílilo – *hele! Místo tebe mám lepší bytost. Umí hrát na kytaru a ani nepotřebuje kapelu.* Mohl by bydlet v pokoji pro hosty, Lucy by mohla spát u mě.

Simone, Simone. Proč jsi svolal tuhle schůzku? V pátek volala jeho právnička, aby ji domluvila. Šla na mě s nějakými hrdlořezy – rodinnou právníckou firmou, která se mnou vždycky mluvila povýšeně. *Víme, jak jste zaneprázdněná, a rádi dorazíme k vám domů.* Jinak řečeno, Simon chtěl do našeho domu – zkontrolovat, co jsem změnila nebo jestli tam náhodou nebydlí jiný muž. Ačkoli to bylo vtíravé, hodilo se mi to. Když budou hodní, dovolím jim, aby si sedli, možná nabídnu i sklenici vody.

Když dorazím, před domem na mě čeká George, můj právník.

„Měl jste zavolat, Georgi. Lucy by měla být uvnitř.“

„Volal jsem, nikdo to nebral.“

Prosím, ať Lucy nespí. Strčím klíč do dveří a vcházím dovnitř i s Georgem.

„LUCY! JSI VZHŮRU?!“

„JSEM NA ZÁCHODĚ!“

George se na mě usměje a otře si nohy o rohožku. Je tak milý! Na začátku rozvodového procesu mě moje sestra Grace spojila právě s Georgem. *Pomůže mi v tomhle boji a zajistí mi, že budu vidat holky, a adekvátně vyřeší moje finance?* ptala jsem se jí. Chtěla jsem ale oheň a síru. Chtěla jsem, aby cítil nefalšovaný děs a hynul ve smrtelných křečích, jakmile se setká s mým právním týmem. No a Grace mi poslala George. Je milý a dochvilný, ale jak tak stojí v mé chodbě, vidím, že má košili posetou drobkou a na rtech zbytky něčeho, co vypadá jako marmeláda. Má kudrnaté vlasy, panděro padesátníka a na

košili, kravatě a ponožkách se objevují různé kombinace vzorů, které nejsou příjemné na pohled. Vypadá, že je celý vyrobený z chleba a vyzrálého čedaru. Spolehlivý, to bylo to, co Grace řekla. Svoji práci zvládne. Nechceš drama, chceš ocelový klid a někoho, kdo zná všechny zákony a skuliny v nich. George je zná. Možná neví, jak udržet sendvič v puse. Ale je to zatraceně schopný právník.

„Můžu vám přinést kávu, Georgi? Klidně už jděte do obývacího pokoje.“

„Děkuji, ale nedám si. Ještě nikdy jsem tady nebyl – máte krásný dům.“

Usměju se. Jak říkám, milý. Byl to náš rodinný dům – vybrali jsme si Richmond, protože leží jižně od Temže, má dobré dopravní spojení do Londýna a je to blízko našim rodinám. Je to třípodlažní městský dům s minimální zahradou, ale s vysokými stropy a má schody, které vedou ke vstupním dveřím, což mi připomíná New York City. Koupili jsme ho, když jsem čekala Violet. Chtěla bych to říct nahlas, ale v hlavě se mi honí jiné myšlenky. Bude se na této schůzce řešit dům? Simon se nás snažil přimět, abychom ho prodali, rozdělili si majetek a začali znovu, ale já jsem odmítla holky takhle vykořenit. On ovšem netrpěl; koupil si byt v Kew, nedaleko slavných zahrad a patnáct minut ode mě. Lepší by bylo pět set milionů kilometrů daleko na Marsu, ale děti si určily, že má zůstat blízko.

George vycítil mou nervózní paranoii. „Vypadáte velmi ustaraně, Emmo. Jsem si jistý, že dnes jde jen o formality, takže takové klidnější setkání je ideální.“

„Simonovi už nehodlám nechat nic navíc.“

„Proto je dobře, že jsem tady.“

George vytáhne z náprsní kapsy kapesník, otře si ústa a vysmrká se. Problém je, že jsem hrála tu rozvodovou hru příliš měkce. Šla jsem na to se spolehlivostí – se starým dobrým

Georgem, který se vyzná v zákonech a který dokáže zajistit podepsání formulářů a průchod přes soudy co nejrychleji. Simon se vydal opačným směrem, s právníčkou jménem Cat De Vereová. Dovedete si představit, jak asi vypadá kočka s takovým jménem. Je mladá a má ráda značkové kostýmky s průsvitnými punčochami a mrakodrapové podpatky. Nedělám si iluze, že do ní Simon ještě nestrčil svou chloubu.

„Možná si udělejte šálek čaje, něco na uvolnění?“ navrhuje George.

„Dneska už jsem měla tři kávy. Ještě jednu a kofein mi udělá pěnu u pusy.“

Zachrčí smíchy. Ozve se zvonek u dveří. Asi musím otevřít, že?

„Posadte se, Georgi.“

Dýchej. Očistný nádech nosem a pomalý výdech ústy. Zamířím na chodbu a skrz sklo vidím jejich hlavy. Neplač. Neskopávej je ze schodů. Je to otec tvých dětí. Vždycky slušně.

„Dobré ráno,“ řeknu, když otevřu dveře.

„Emmo.“

Simon Chadwick. Stojí tam v šedém proužkovaném obleku. Dobré vlasy měl vždycky – v koupelně si je upravoval celou věčnost. Měl dokonce vlastní fén. Působivá linie čelisti, vyzařuje z něj to nejvyšší sebevědomí. Kdysi to bylo tak přitažlivé. Teď bych mu nejradši vlepila facku. Pořádně. Cihlou.

Cat natáhne ruku. Potřesu si s ní. Zvolila jsem tradiční pracovní oblečení: jednoduchou košili a černé kalhoty s cigaretovými nohavicemi. Ona vypadá, jako by ji sežrala a zase vyplivla osmdesátá léta. Má jaksi ulízané vlasy a široká ramena. Stojí na mém prahu a očekává, že ji pozvu dál; jsem si docela jistá, že to upří normálně dělají. Simon však nečeká a vykročí přes práh. Přitom sám od sebe nevzplane, což mě zklame. Místo toho se zběžně rozhlédne po chodbě.

„Máš nové zrcadlo?“

„Ano.“

Když mě opustil, většinu interiéru jsem pozměnila. Ta blbá zelená tartanová tapeta v kuchyni, kterou miloval, šla pryč první. Pořádila jsem si novou postel a v nějakém maniakálním porozvodovém okamžiku jsem se pustila do vzorů s květinami, palmami a ptačími vzory. Moje matka říkala, že můj dům vypadá jako klub Tropicana. Simon očima přejíždí do kuchyně. Sotva se na mě podívá.

„Pojď do obývacího,“ řeknu.

Simon přiloží Cat ruku na záda, aby ji nasměroval dál – a bezpochyby aby mě naštvál. Když vejdem, George vstane. Na stolku už má rozložené složky. Simon se podívá na fotku na krbové římsě. Krátce se na mě podívá, ale než stihne cokoliv říct, Cat už spustí řeč a otvírá svou složku. Simon se vedle ní posadí svým obvyklým způsobem, jako macho – roztáhne nohy tak, že má koleno neskutečně blízko jejího stehna. Já usedám vedle George tak, že jsme každý na jiném podsedáku.

„Takže, bude to stručné, protože vím, že naši klienti jsou zaneprázdnění a mají být v práci. V podstatě chceme probrat opatrovnictví.“ Cat vytahuje věci ze složky a já cítím, jak se mi svírá hrdlo.

O tomhle Simon málokdy mluví, protože oba chceme být spravedliví a chceme, aby z toho naše holky vyšly bez úhony. Vždycky jsem si myslela, že je to vzájemné. Jestli s nimi bude chtít trávit víc času, pak sundávám rukavičky a vystrčím drápy jako Wolverine. Cat předstírá, že čte dokument, který má v ruce. George sedí klidně, panděro mu spočívá na stehnech, knoflíky košile se napínají a odhalují, že pod ní má tílko. Na schodech slyším kroky. *Ne, ne, ne.*

„Zdálo se mi, že něco cítím. Myslela jsem, že je tu nějaký problém s potrubím, Ems.“

„Lucy.“

Cat a Simon vypadají kapánek zmateně.

„To je Lucy, moje nejmladší sestra a bydlí tady s námi,“ vysvětluju Cat.

Simon se na ni podívá jako na toulavou kočku. Není to daleko od pravdy, ale co se týče péče o děti, Lucy je pro mne darem z nebes a ušetřila mi spoustu peněz. Neumí vařit ani uklízet a využívá všechen můj šampon, ale také vnesla do domu trochu světla, když hrozilo, že mě pohltí šedá mračna.

„Ano, bydlím. Moje sestra potřebovala pomoct s vykouřením bytu po Simonovi,“ prozradí Lucy.

V kalhotách na jógu a s rozcuchanými blond vlasy svázanými na temeni v drdolu upře oči na mého bývalého manžela. Všechny moje sestry Simona kolektivně nenávidí, ale zdá se, že Lucyina zloba hoří nejsilněji. Toho vánočního dne před dvěma lety to byla ona, kdo ho přistihl, jak mu přišly fotky nějaké sexy zdravotní sestřičky. Popadla jeho telefon a vyhodila ho z okna v prvním patře. Ten den by ho klidně i zabila, ale jsem ráda, že nejspíš vypila příliš mnoho sherry na to, aby ji napadlo jít do kuchyně a najít nůž na porcování masa. Lucy jde k nám, aby všem potřásla rukou, ale Simona vynechá, pochopitelně. Prohlíží si Cat, od hlavy až k patě.

„Jdu si dělat čaj,“ řekne celkem ostře. „Dá si někdo?“

Simon se netváří, že by chtěl od této sestry přijímat nějaké nápoje.

Cat zvedne ruku. „Dám si sklenici vody, prosím.“

My ostatní odmítneme a Lucy mizí v kuchyni, ale je ještě pořád v mém zorném poli a za dveřmi naštvaně provádí podivný tanec se vztyčeným prostředníčkem. George ji zvědavě pozoruje. Cat vypadá, že je připravená pokračovat. Sedím se zatajeným dechem. V duchu se modlím, ať neřešíme naše holky.

„Takže, to opatrovnictví. Podle současného ujednání máte dcery v pondělí, úterý a čtvrtek a můj klient je má ve středu a v pátek a střídáte si je každý druhý víkend.“

Opatrně přikývnu.

George zasáhne. „Ano, je to tak. Navrhuje váš klient něco jiného?“

„Můj klient nedávno v práci povýšil a jeho matka se o děti bude také starat; dle svého rozvrhu přemýšlel, jestli by mohl mít úterky místo střed.“

Zamračím se. Simonova matka Linda je ke mně sice zdvořilá, ale Simon jí vymyl mozek, takže si myslí, že za jeho nerozvážnost mohou problémy se závislostí, kterou nemůže ovlivnit. Což znamená, že já jsem porušila manželský slib. Lepší manželka by totiž stála při něm.

„Souhlasil jsem, že budu členem rady, která podporuje výzkum různých projektů. Zvýší to můj příjem a nemocnici to přinese značnou popularitu,“ dodává Simon.

Tohle vědět nemusím, ale Simon nevynechá příležitost, aby se pochlubil.

„Myslím, že tohle by mělo být v pořádku. Jestli je to jen výměna dní, pak si nemyslím, že to bude mít na holky příliš velký vliv. Iris má v úterý gymnastiku, takže s tím budeš muset počítat.“

Lucy se vrátí do obývacího se sklenicí vody. Vezme podtácek a položí ho na stůl. Na hladině je pěna, což ve mně vzbuzuje podezření.

„Lucy, mluvíme o tom, že si v týdnu prohodíme dny, protože Simon má novou práci.“

„Bude novým starostou Velkých Kreténů?“ zamumlá si podnosem a posadí se vedle mě. Nemůžu se smát. George to očitě slyšel a na jeho tváři se objevil široký úsměv.

„No, já si na holky udělám čas vždycky, to není problém,“ dodá Lucy.

„Takže jsi pořád nezaměstnaná, Lucy?“ opáčí Simon.

Ach, Simone, nedráždí rozzuřenou kočku.

„Pracuje většinou o víkendech a k tomu studuje, takže mi pomáhá v týdnu,“ řeknu na její obranu. „Beth, máma, táta, všichni se podílejí.“

„Prostě opravdová rodina.“ Lucy mi položí ruku na rameno. Simon něco pošeptá Cat a ta se usměje.

George rychle zareaguje. „Neformální setkání by mělo znamenat, že jsme schopni před sebou mluvit otevřeně. Pokud chce váš klient něco říct, pak šeptání není vhodné.“ Kdyby si s ním teď mohla Lucy plácnout, udělala by to.

„Můj klient zpochybnil způsobilost slečny Callaghanové k hlídání dětí,“ odpoví Cat a pokračuje: „Pokud má tuto úlohu nadále zastávat, pak by chtěl, aby měla kvalifikaci minimálně pro první pomoc.“

Lucy se na něj zadívá. Kdyby pohled mohl zabíjet, tenhle by ho probodnul a přišpendlil ke zdi skrz oční bulvy.

„Každá au-pair, kterou jsme kdy v tomto domě měli, Emmo, byla nějak kvalifikovaná,“ dodá Simon.

„Obvykle na kouření tvého penisu,“ odpovím.

Udržím jeho pohled. Lucy se zhluboka nadechne a zahihňá se. George a Cat se netváří příliš znepokojeně. Předpokládám, že se takových válečných střetů účastní často a patří to k popisu jejich práce. Simon se na mě podívá a pak se zadívá na fotku za mnou.

„Lucy je rodina,“ odpovím. „Není au-pair a má stejnou kvalifikaci jako já a je stejně kvalifikovaná jako tvoje matka. Jak se Linda má?“

„Dobře.“

„To jsem ráda.“

Otočím se k Georgeovi. „Souhlasím se změnou dnů. Je zde k projednání ještě něco?“

„Můj klient chtěl mluvit o příštím létě,“ řekne Cat.

„Chci vzít holky do Disney worldu. Budeš muset něco popepsat, abych je mohl vzít mimo zemi.“

Zkoumám Simonův obličej. Tohle je totiž něco, co jsme vždycky chtěli udělat jako rodina. Moc dobře ví, co dělá. Kradě mi nápad. Ten zasranej zmetek.

„V jakém termínu by to mělo být?“

George do toho vstoupí. „Všechno musí být písemně, pane Chadwicku, a pak vám to bude uznáno. Slečna De Vereová může upravit tu dohodu o opatrovnictví a poslat ji do naší kanceláře. Kdy chcete, aby to začalo?“

„Příští týden by bylo brzy?“ zeptá se Simon.

Pokřčím rameny. „V pořádku. Takže se budeme držet našich obvyklých dní a uvidíme se příští úterý.“

Lucy se na mě zakření. Nechápu to. Nasypala snad Cat něco do vody nebo co? George a Cat si něco píší a Simonův telefon najednou zazvoní. Odchází z pokoje na chodbu, aby hovor přijal.

Ze zvyku se zaposlouchám.

„Jak je to možné, když jsem objednal magnetickou rezonanci? Podívej se do poznámek. Všechno to tam je.“ Přechází po chodbě. Vsadím se, že to tam není, pomyslím si. Simona znám i profesně, protože jsme oba chirurgové. Ale jsme rozdílní. Já se snažím být příjemná, zatímco z něj číší jeho stereotypní arogance – nikdy si nedá říct, nikdy nic není jeho chyba. *Jsem chirurg, takže jste tak blízko Bohu, jak je to jen možné.* Vsadím se, že jeho poznámky ty instrukce ani neviděly a nějaký mladý doktor to kvůli jeho lenosti dostane pořádně sežrat.

„Povinnosti volají,“ řekne, když se vrací do obýváku. „Cat, musíme jít.“

Fakt, že se Cat hned poslušně zvedla z pohovky, mě přesvědčil, že spolu spí.

„Jsem si jistý, že zůstaneme v kontaktu, slečno De Vereová,“ dodá George.

„Samozřejmě. Paní Callaghanová, děkuji.“ Zdůrazní mé jméno za svobodna, aby mě zařadila mezi rozvedené staré panny.

„Tak ahoj, Simone. . . No a super ráno a tak,“ řekne Lucy žoviálně, jako by vyprávěla vtip, který nechápu. Tohle je Lucy velmi podobné. Včera večer byla venku – je dost pravděpodobné, že je možná ještě opilá. Simon a Cat to taky nechápou.

„Ano, příští úterý.“ Simon se naposledy podívá na fotku na krbové římsě a otáčí se k odchodu. Zkontroluje svůj vlastní odraz v zrcadle a pak si prohlíží stěny na chodbě. Musela jsem vymalovat poté, co jsem na ni mrskla lahev Rioji. Bylo to v lednu, když se odstěhoval a já zjistila, jak moc mě podváděl. Škoda dobrého vína.

Všichni rozpačitě postáváme kolem. Cat a George si potřásají rukama a já jsem alespoň vděčná, že má takový ten pevný stisk ruky, který mohl poškodit její dokonalou manikúru. Simon a já stojíme naproti sobě. Tohle je vždycky část, která mě dostane. Od intimity manželství až po pohled na někoho, koho najednou sotva znáte. Nemyslím si, že bych ho dokázala obejmout, nebo ho dokonce zdvořile políbit na tvář. Držet jeho ruku ve své by mi připadalo cizí a chladné.

„Ems.“

Připadá mi skoro nepatřičné, že pořád zkracuje moje jméno. Už nemá právo být ke mně osobní.

„Simone.“

„Lucy, vždy je mi potěšením.“

„Mně také. No a super ráno a tak.“

Proč to pořád říká takhle? Když se Simon otočí zády, zmateně se na ni podívám – snaží se nerozchechtat. Jakmile sejdou pár schodů, Simon něco pošeptá Cat a ona se na něj pousměje.

Určitě na to potom vletí. Ať si to užijou. Zavřu dveře trochu větší silou, než je nutné. Nadechnu se. Otočím se a vrazím rukou do Lucy.

„Co to s tebou hergot je? Jako bys byla sjetá.“

Georgeovy oči se rozšíří, je vyděšený. Jestli je sjetá, tak by se určitě neměla starat o děti, nehledě na to, že neví, jak dát první pomoc.

„Vy dva jste takoví staří mamlasové. No A Super Ráno A Tak.“ Rukama tvaruje první písmena těch slov, jako když tančí skupina YMCA.

„LUCY!“ začínám se smát.

George vyprskne smíchy. „To je dobrý, to jsem ještě neslyšel.“ Pak se vrací se do obývacího pokoje, aby si posbíral své věci.

„Když to mělo úspěch, ráda to budu používat odted' až na věky,“ řekne Lucy. Pak mě pevně sevře, aby mi dala najevo, že už tu Simon není. Už mi nemůže ublížit.

„Plivla jsem jí do vody.“

„To je mi jasné. Proto jsem tě nechala nachystat pití.“

„To hovado mi říká, že neumím první pomoc. Ať se ji naučí taky.“

„Jednou jsme měli au-pair, která myla holkám vlasy jarem, minimálně jsi lepší než ona.“

V žertu mě stiskne, možná až moc.

„Můžeš se snažit nebýt tak asertivní, když je tady? Kvůli holkám, a aby byl klid?“ zeptám se.

„Copak mě neznáš?“

Usměju se. Má pravdu. Je to přece upovídáná sestra Callaghanová, srdce na dlani a žvaní bez filtru, což se občas hodí.

Jdu do obýváku za Georgem. „Je to všechno, Georgi? Moc se mi ulevilo, že nechtěli nic víc.“